

ច្បាប់បុរាណ

មានជាវដ្តទៅ

គូបលេខ ១០ រ៉ែប៊ីអកញ្ញៈដ្ឋាន

ភ្នំពេញ

គ.ស. ១៩៥៧

CA52

ប្បវត្តិប្រស

បទ ព្រហ្មគីត

នេះបទព្រហ្មគីត ព័ត្រង់ព្រ័ត្នទុក្ខនាន បែង
 ចងជាទិពាន ទុកគ្រាន់មើលជាច្បាប់ថ្មី ។ ឲ្យអស់
 កូនចៅក្រោយ ស្តាប់ពុំឲ្យភ្លេចស្មារតី ប្រដៅ
 ទាំងប្រសស្រី យកទុកខ្លួនគ្រប់គ្នា ។ ធម្មតា
 កើតជាមនុស្ស ពោះស្រីប្រសក្រណា សណ
 ក្រគិតក្នុងចិត្ត ឲ្យបានដឹងសមនឹងគួរ ។ នឹង
 អស់ញាតិសន្តាន សោះគេមានពាក្យថាដូ ក៏ត្រូវ
 កុំតែងគួរ ធ្វើកំបោងកុំពាក្យធំ ។ នឹងដើរដូចកូដង
 ឲ្យទុនអង្គអាចបារម្ភ ឲ្យត្រូវនឹងច្បាប់ក្រម គួរ
 ប្រតិបត្តិកុំឲ្យឆ្គង ។ រៀនបទរៀនបាទោស កុំ
 ប្រឡាស់លើរៀមច្បង ស្រដីនឹងអ្នកផង ពាក្យ

ឲ្យគួរកុំឯងវិ ។ អ្នកអញដាច់សាច់ គួងពាក្យពេចន
 គេស្រដី ដើមជៀលឲ្យអប្រិយ ស្រដីថាកូនឥត
 ពូជ ។ ចាស់ទុំមិនប្រដៅ ជេរកូនចៅទើបវា
 ខូច គេថាកូនឥតពូជ មិនដឹងច្បាប់នឹងចាស់ទុំ ។
 គេជៀលដល់មែង កេរ្តិ៍ស្រូវស្រុយរហ័ គេស្តី
 ដើមជៀវជុំ ដំនៀលនោះដល់មកចាស់ ។ កុំកាច
 កុំស្ងួតពេក កុំចំគៀករៀនហ័ស កុំខ្លាចកុំហ័ន
 ណាស់ ឲ្យរំពឹងវិវៃគ្រប់ ។ ពោះដេកឲ្យ
 ហ័ស ក្រាកមុនចាស់ដោះឡើងលុប មុខមាត់
 មើលឲ្យគ្រប់ ទ្រព្យរបស់សីមដេកវិញ ស្វាម្ម
 សិទ្ធិច្រៀក កុំបចៀកចាំនិម្មលមិញ គួបធីឲ្យ
 ច្រៀកចេញ តាមពាក្យចាស់ថាអភ័ព្វ ។ ដេក

យប់កុំដេកយូរ ហើយទទួរដូចគេដឹង សំពត់
ស្បែកឲ្យខ្លាច កុំឲ្យគ្រាកកក្រៅខ្លួន ។ នឹង
ដេកកុំទ្រេមក់ ឲ្យលង់លក់ក្រៅពីក្បួន បើភ្ញាក់ឲ្យ
ដឹងខ្លួន ឡើងអង្គុយកុំមាត់ខ្លាំង ។ ប្រែប្រាណ
ប្រឺនិរោណ ខ្លាចក្រែងមានចោរបិត្តខ្លាំង ប្រញ
ប្រាណប្របដណ្តាំង ជញ្ជូនទ្រព្យលុបយកចេញ។
បើឥតមោឃន្តិល កុំឲ្យខ្លួនដេកទៅវិញ ភ្ញាក់
ហើយឲ្យគ្រាកចេញ រកដក់ថ្នាំស៊ីមស្វា ។ ចោះ
ពេលពន់ព្រលប់ គន់ឲ្យគ្រប់ទ្រព្យនានា កាំបិត
ខាងអាត្មា ឲ្យសឹកទឹកដាក់បុរីជើង ។ ប្រអប់
ដាក់ទឹមស្នា ថ្វាយទេព្តារក្សាយើង ហើយ
ឲ្យបំពាក់ភ្នំ ទៅក្រានក្រៅកុំឲ្យជាប់ ។ កុំឲ្យ

អសរណី រលត់ធនិហើយថាភូមិ សព្វថ្ងៃ
 មើលកុំដាច់ ។ កុំដើរយកពីផ្ទះគេ ថែទាំមើល
 ជើងក្រាន ឲ្យសមានកុំទំនេរ បង្កាន់បង្កើតកេរ្តិ៍
 កុំប្រហែសឲ្យសូន្យសុន្ទ ។ ប្រយ័ត្នក្រែងក្រែងយ
 ពុំសប្បាយឈឺពោះពុំនិ បង្កាត់កំដៅអង្គ អុជបំភ្លឺ
 មើលនេះនោះ ។ មានកាលយប់នឹងត ភូមិ
 មិនគិតជួនកូនជុះ គ្មានភ្លើងអុជចន្ទ្រ ក្រានរលុះ
 រលត់ធនិ ។ រត់រកភ្លើងសស្រាក់ ព្រាយលំបាក
 តែខ្លួនឯង ហេតុខ្លួនពុំគិតក្រែង ក្រយប់ថ្ងៃព្រាយ
 ដើរឆ្ងាយ ។ ហើយថែឲ្យទំនឹក ពោះយប់ព្រឹក
 កុំគិតនាយ ជនដាក់ក្នុងរាត្រាយ សព្វពួចពាន
 កាន់អុជធំ ។ កុំឲ្យស្ងួតក្នុងធនិ អសរណីពានធំ។

គ្មានសោះនោះមិនសម ដួនក្រែងក្រហាយយប់
 ថ្ងៃ ។ ពោះដើរទៅឆ្ងាយជិត កាន់កាប់គំរាមកំរាម
 ក្រែងមានមែកឈើព្រៃ កាប់កាន់មកទុកជាទុប ។
 ដួនកាលក្រែងឫទ្ធា មុតអាត្មាត្រាន់ចាក់ដោះ ជា
 គ្រឿងគ្រប់មិនខុស ការសត្រូវពោះឆ្មាឆ្មា ដើរ
 ព្រៃឲ្យមើលលើ ឃើញស្លឹកឈើជាប់ថ្ងៃ កាន់
 កាប់កុំដៃទេ អង្គុយគន់មើលឆ្វេងស្តាំ ។ ក្រែង
 មានឈើព្រៃជាប់ គួរកាប់កាប់ធ្វើជាថ្នាំ ធ្វើគ្រាន
 គ្រាន់ដណ្តាំបាយប៉ាន់ផ្អែមឆាប់ដូចចិត្ត ។ សោះ
 ស្រីស្រីដំបាន បើទុសមានមិនព្រួយចិត្ត សព្វថ្ងៃ
 ប្រុងគំនិត ថែទាំទើបអង្គរបស់ ។ មានស្រាក់
 ស្រែកអង្គ ទុកឲ្យល្អកុំសប្បុរស សំបើយកុំឲ្យអស់

មើលថែជនខ្លួនឯងណា ។ សូរស្តីកុំឲ្យដាច់
 បើវាតិចឲ្យទស្សៈហ៍ រិះរកផ្សំទៀតណា ឲ្យបាន
 ច្រើនក្រវើនទុក ។ នឹងបាយឲ្យគិតក្រោយ
 ទោះនឹងឲ្យៗ មើលមុខ កុំឲ្យស៊ឹកគ្រលុក ទោះ
 នឹងទុកឲ្យចំណាំ ។ រដូវធ្វើចំការ ឲ្យទស្សៈហ៍
 គ្រឿងគ្រាប់ដាំ ស្លឹកគ្រឿងគ្រប់គ្រី គ្រាវគ្រួសក
 សព្វបន្ថែ ។ កុំខ្លួនកុំប្រកួស ទៅនឹងរកសុំគេ
 គេមិនឲ្យឯងទេ តែគឺមោះព្រោះខ្លួនដាំ ។ ទោះ
 ធ្វើស្រែចំការ ឲ្យទស្សៈហ៍មើលថែទាំ កុំខ្លួនកុំ
 ប្រចាំ ចបចូកដឹកស្មៅស្អិតផង ។ កុំឲ្យខាតកំឡាំង
 ទោះវែងប្រាំឆ្នាំប្រើឲ្យដឹង ទឹកទៅស្រោចស្របផង
 ឲ្យលូតលាស់មានផ្កាផ្លែ ។ ធ្វើការកុំគិតព្រួយ

ខ្លួនឯងមួយកុំត្រូវក្រែក ខ្លាំងខ្សោយកុំឲ្យល្អ ខ្លាច
 តែខ្សឹបហើយមិនធ្វើ ។ ជាងយប់បិតបូស្សី
 ត្បាញជាល្អគោរពព្រឹក កុំឲ្យស្រីស្គាលើ ឥត
 អំពើធ្វើលេងទៅ ។ កុំទុកដៃទៅ ជាងទំនេរ
 បោចស្មៅព្រៅ ខាងផ្ទះខាងលំនៅ ឲ្យកំលាកល
 កើតសុខា ។ ឲ្យមានក្តីបារម្ភ ធ្វើស្រែកុំ
 ចោលចំការ ដឹងដែកកាំបិតព្រា ទុកឲ្យជាកុំ
 ឲ្យបាត់ ។ ដេកយប់ឲ្យកំនិទ្ធារ ទ្រព្យជាៗប្រសិ
 ប្រយ័ត្ន ត្រចៀកចាំកុំភ្លាត់ កុំភ្លេចចោលមិនដឹង
 ខ្លួន ។ ប្រយ័ត្នប្រយោជន៍យូរ ទោះលក់ដូរមើល
 ថៃធុន ទោះទ្រព្យរបស់ខ្លួន ឲ្យស្អុយស្អុយប្រពន្ធ ។
 កុំអាងឯងជាប្រស ចាយរបស់មិនគិតគន់ មិន

ដឹងដល់ប្រពន្ធ ព្រមព្រៀងគ្នាភ័យថា ។ ពោះបី
 បើបងប្អូន ព័ន្ធកខ្លួនទៅណា ។ ពោះទៅលេង
 ភតតារ ភតតារកង្កែបឆ្ងាយជិត ។ ឲ្យប្រាប់អ្នក
 នៅផ្ទះ កុំលះភតតារ គេក៏យព្រួយបង្កគិត
 ព្រោះមិនដឹងទៅណា ។ បើទៅជាមានភ័យ
 ប្រសើរតាមនោះភតថា ប្រសិនពានពោះខ្លា
 ខ្យល់ចាប់ចុកភតតារសម ។ ពោះដើរមានដំណឹង
 ឲ្យព័ន្ធគិតបារម្ភ នឹងដើរឲ្យសម យប់
 ព្រលប់ឲ្យមាត់ក ។ កុំស្ងៀមកុំស្ងាត់ខ្លួន លប
 លាក់ខ្លួនខ្លាបមិនល្អ ឲ្យមើលឲ្យមាត់ក ដើរឲ្យ
 ស្មោះសោះគេថា ។ ពោះខ្លួនជាប៉ុន្មាន ពាក្យ
 សន្តានវៃនឹងស្នា គេមែកកាត្តា ភាមដំណឹង

ដំណើរខុស ។ កូនអើយបាតុកុំប្រោយ កុំធ្លាប់ឲ្យ
 ភាគកេរ្តិ៍យស ធម្មតាកើតជាប្រុស ឲ្យរករឿន
 ច្បាប់មាត្រា ។ លោកថាហោរត្ថបី មួយត្ថ
 ស្រីមួយត្ថស្រា ។ មួយត្ថល្បែងពាលា លេង
 បៀប្រាំធ្នូក្តាត ។ ចាកមានចាកទេព ដល់
 ភ្នាល់ភ្នាបបាញ់សត្វ អន្តរក្តាភ័យភ័យ ល្បែង
 អស់នោះមិនកំណើត ។ ធម្មតាប្រាំនឹងបៀ មិន
 ដែលខ្មែរណានឹងកើត មិនឮមានកំណើត មាន
 តែលិចលន់ខ្លួនទេ ។ ដួនកាលគេចាញ់ឯង
 រឿងពល់ល្បែងតែនឹងរេ មានកាលឯងចាញ់គេ
 កុំទុកចិត្តថាឯងមិន ។ ពីព្រឹកស្ងៀកហូលធរ
 ល្ងាចស្ងៀកសខ្លះចង់ក្សិន ពីព្រឹកត្បូងក្សាមេមិន

ល្ងាចមិនបាន ចិនដាក់ខ្លោះ ។ ដួងកាលវាចងដើរ
 ព្យុទ្ធស៊ីស្ទើរក្បាលដាំចុះ វែកស្វីតតឹងក្រញុះ
 វាចារប្រាក់ឲ្យបានឆាប់ ។ មើលមុខល្អតិចអ្វី
 មិនខ្មាសស្រីផ្សារឈរស្តាប់ មុខមិញដូចគេស្តាប់
 មាត់សិញស្វាញពេបដូចក្មេង ។ ស្រែកថ្មីអះ
 អួយអើយ អាចិតអើយអាណិតលែង អញរក
 ប្រាក់ឲ្យឯង ឲ្យអាចិតស្អុកនេះបាន ។ ចិនព្យ
 ព្រមស្រាយមក បណ្តើរកប្រាក់ស្តុន តឹង
 ចារចាលតែបាន ច្រព្យឲ្យទៅទើបវាលែង ។
 អ្នកអាយអ្នកអើយកុំ គួរចារម្តាលតែល្បួង កុំល
 កុំលូកលេង គួរឲ្យវាឲ្យរៀនសោះ កុំឈរ
 កុំឈប់ជិត ក្រែងមិនអត់បង់កេរ្តិ៍កោះ កុំល្បួង

វិល្យងិនោះសោះ គួរឲ្យដោះឲ្យដើរចេញ ។
 ច្បាប់នេះជាប់ពលខ្លួន ទោះបីបួនមិត្តសំឡាញ់
 តឹងខ្លួនឯងឲ្យចេញ ធានាទ្រព្យត្រាយកទៅ ។
 ឯទ្រព្យបានទៅវា ឯងធានាស្រាប់តែនៅ វាបាន
 ទ្រព្យយកទៅ ខ្លួនឯងនៅធានាស្រាប់ ។ ដល់គេ
 មកតឹងទារ អ្នកធានាឲ្យបានជាប់ មិនបានគេ
 ប្រាប់ ទៅជាខ្ញុំព្រោះធានា ។ ទោះបីបួន
 គូរ ក្រដាសក៏តឹងទារ បើមានទ្រព្យជួយជា
 កុំធានាណាអ្នកអោយ ។ កូនអើយចូរចាប់ ឥត
 ផ្គាំកុំបីណាយ ប្រយ័ត្នពលរូបកាយ កុំឲ្យភ្លេច
 ពាក្យនេះណា ។ មួយទៀតហាងត្រូវស្រី គួរកុំ
 បីសេពកាម វាតែងទាញអាត្មា នាំឲ្យឆ្ងល់ភ្លេច

មាតិកា ៗ ភ្លេចសីលបានសូន្យសោះ
 ភ្លេចយូរឆ្នាំខ្លះដល់ជីវិតន្ទ ភ្លេចចោះភ្លេចចាំ
 គុណ ភ្លេចចាំការកាន់សាយ ៗ បង្កើត
 តែពេសទុក បើបានសុខសឹងប្រក្លាយ បង្កើត
 ក្តៅក្រហាយ ឲ្យពាសទែងទីនឹងគ្នា ៗ
 ចង់ពេសគុក្ខន្ត មិនគិតខ្លួនខ្លាចមរណា មាន
 កាលកយនឹងមា គំធ្វើគ្នាឲ្យសោះសូន្យ ៗ
 បង្កើតតែចិត្តធំ ចៅគំនំនឹងដឹងដួន ឯចង់ទីនឹងបួន
 ម្តាយនឹងកូនគុក្ខន្ត ៗ រឿងកុក្ខាមាស ឲ្យ
 ក្តៅណាស់ក្នុងអង្គ កើតពេសទីនឹងគ្នា ជា
 គំនំពុំត្រាស្បើយ ៗ មានកាលគេដាក់យូរ វាមិន
 ធន់ពាលចិត្តឡើយ លក់ពុំយំខ្ញុំគេហើយ មិន

ខ្លាចស្លាប់ផលគាតា ។ គេកាប់ដោតទាំងក្បាល
 មិនចេះបាលចិត្តឡើយណា ក្មេចខ្លួនសូន្យសោះ
 សា នឹកតែត្រង់សេពសច្ចាយ ។ រីឯកាម
 កិលេស កុំប្រហែសគួរឲ្យណាយ ស្មិតណាស់
 ណាអ្នកកាយ អ្នកយកអ្វីកំគិតសង្ស័យ ។ ទេះឯង
 ហៅឆ្កែស្រី គួរកុំបីឲ្យកាលយ ចូរចងចាំសព្វថ្ងៃ
 ទុកទូន្មានអង្គគាតា ។ អ្នកប្រាជ្ញលោកទីទាន ទុក
 ទូន្មានកាលបុណ្យ មួយហៅឆ្កែសុរា ទោះកុំផឹកវា
 ស្រវឹង ។ វាទាំក្មេចវិញ្ញាណ ក្មេចសីលទានសោះ
 សូន្យឈឹង ផឹកហើយមិនដែលនឹង ទាំចិត្តនោះឲ្យ
 ឆ័ត្រ ។ ឯខ្លួនឯងកូចទេ មើលទៅគេប៉ុនមេដៃ
 កំឡាំងឯងស្មើថៃ មិនកោតគេតិចឡើយណា ។

ក្នុងក្លានពាក្យក្រៃ អ្នកតូកែបទបានស្រា មិន
 មានខ្លាចនរណា ស្រដីកោងរកកលរល្លោះ ។
 ចរញ្ជាបញ្ជាសង្កាស ជេរវង់វាសមិនចំរល្លោះ
 នាំហេតុតែងរល្លោះ ធ្វើយធ្វើនីពាក្យឲ្យបានទាក់ ។
 ប្រពន្ធឃើញឃាត់ទៅ មិនមែនត្រូវថាភ័យក្នុង ឯង
 ខឹងលោវាយទាក់ ដោយចិត្តធំបទបានស្រា ។
 មានកាលដួនស្រវឹង ពុំមានដឹងខ្លួនឡើយណា
 ដើរដួលដេកផ្កាប៉ុផ្កា ស្រាតសំពត់អស់ពុំដឹង ។
 គេឃើញអស់ខ្មាសក្នុ ក្មេងមកជុំសើចទ្រហឹង
 ដេកដូចគេស្លាប់យឺង ក្រែកក្រពាសពេញទាំង
 ខ្លួន ។ កំណើតអ្នកដឹកស្រា ក៏អត់ថាឯងនឹងខ្លួន
 ផឹកហើយស្រវឹងមួន ខ្លួនខ្យល់ទេអ្នកថាមាន ។

អ្នកស្ងួតទៅជា កាច ឯអ្នកខ្លាចទៅជា ហាន

ខ្ញុំសម្រូវទៅបំពាន បំពុលខ្លួនឱ្យបានបាប ។ នេះ

ឯនិហោឆ្នួតស្រា ក្នុងធម៌ថាពៀរដេកប អ្នកណា

ជីកហើយបាប បង់កិត្តិយសពុំស្មើ ។ គួរកុំសេច

សុត នាំគាត់ឱ្យអប្រិយ នឹងធ្លាក់ទៅអវិចី នរករង

ទុក្ខវេទនា ។ ហែសសំជនទាំងទាំងឡាយ កុំរាយ

មាយក្នុងអង្គី ចូរស្តាប់ច្បាប់នេះណា ទុកខ្លួន

ខ្លួនសព្វថ្ងៃ ។ នេះឯនិហោឆ្នួតបី លោកស្រីដ៏ឆ្នើម

ធម៌ថ្ងៃ បើអ្នកណាមួយនៃ នឹកប្រាថ្នាដោយ

ចំណង ។ លោកបងជាទុបមា ឱ្យអ្នកណាមួយ

ផ្គត់ផ្គង់ យកដែកដុលបោះបង់ ក្នុងភ្នំនីក្រាន

នេះប្រាសឆ្កៅ ។ បើកាន់ដែកដុលដុត នោះ

ម្នាក់មិនមានក្តៅ កាន់បាននោះទើបហៅ ចិត្តមត៌
 មែនមិនគិតប្រាណ ។ នោះទើបលោកឱ្យធ្វើ
 នូវអំពើទាំងបីបាន ដោយធម៌ត្រៃប្បណ លោក
 ទុបមាដូច្នោះណា ។ ចាត់ចែងតែងជាបទ ព្រហ្ម-
 ប្រាសាទកាលបិសា ប្រដៅខ្ញុំនេះណា សព្វសេចក្តី
 ដូច្នោះនៃ ។ កិច្ចការព្យាយាមរៀបរស ខ្ញុំនាម
 ឈ្មោះបណ្ឌិតមែ គិតចងជាសេចក្តី ប្រដៅ
 ឆនចប់ម៉្លោះហោង ។

ពន្យល់ពាក្យ

រៀមច្បង = បតិបត្តិស័

អាណិអុន = ពាក្យធំ

វាលកាល = វាលស្រឡះ

វែងមុសា = វែងពេលប្រកាន់

ត្នាយ តន័យ = ផាក, ប្រាក់ផាក

កាមគិលេស = សេចក្តីប្រាថ្នាជាចំណង

ចទ្ធានុសា = ព្រោះបានស្រា

ស្រវឹងមួន = ស្រវឹងខ្លាំង

សេពសុក = ប្រព្រឹត្តស្រា

អវិច្ច = ស្ថាននរកយ៉ាងជ្រៅ

មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា ករុណាខ្មែរ

យឹម បូរ៉ែន

មេសា ឆ្នាំ ២០១៥

បណ្ឌិតប៉ែន សេដ្ឋារិន

ដើម្បីបម្រើប្រយោជន៍សាធារណៈ ដោយមិនគិតយកកម្រៃ

ខ្មៅ យុនសំរែង

តម្លៃ ៧១០០